Het TikTok niveau van de westerse politiek: zonder plan, zonder visie, zonder begrip van de tegenstrever

Door Frank , 1 oktober 2026

Het TikTok niveau van de westerse politiek: zonder plan, zonder visie, zonder begrip van de tegenstrever

De kernwapens bevinden zich in Israël, terwijl de inspecteurs in Iran zijn.

Door Frank Dumon

De Retoriek van het Niets: De Illusie van Actie door holle Woorden

Het Westen is verstrikt geraakt in zijn eigen retoriek. De westerse politiek is niet langer gericht op het oplossen van conflicten, maar op het produceren van geluid.

> Een voorbeeld is de wispelturige houding van de voormalige Amerikaanse president Donald Trump ten aanzien van Iran. Aan de ene kant wordt Iran afgeschilderd als een land dat vernietigd moet worden, inclusief aanvallen op kerncentrales en energie infrastructuur. Aan de andere kant wordt hetzelfde land plotseling geprezen en wordt gesuggereerd dat het "het grootste land ter wereld" zou kunnen worden.

Deze extreme tegenstellingen zijn niet alleen onhaalbaar, ze onthullen ook een diepgaand gebrek aan strategische cohesie. Het is politiek theater, ontworpen voor de korte aandachtsspanne van een sociaal media-tijdperk. Net als een TikTok video moet de boodschap schreeuwerig, emotioneel en direct zijn, zonder ruimte voor nuance, historische context of langetermijnplanning. Het doel is niet het bereiken van een geopolitiek resultaat, maar het maximaliseren van de "boodschap": in dit geval, het sturen van een signaal aan de achterban, het domineren van de nieuwsagenda of het manipuleren van de beurskoersen.

Het Gebrek aan Concrete Diplomatieke Processen

Een treffend contrast wordt geschetst met de manier waarop diplomatie vroeger werd gevoerd. Ik herinner me het Oslo proces in de jaren negentig. Hoewel dat proces uiteindelijk zijn eigen beperkingen kende, was het wel een proces. Het bestond uit maanden van intensieve onderhandelingen, het bestuderen van kaarten, het afwegen van voorstellen en het zoeken naar territoriale en politieke compromissen. Het was een serieuze, zij het moeizame, poging om vrede te stichten. Vandaag de dag is dat soort geduldige diplomatie vrijwel verdwenen. Wanneer er al onderhandelingen zijn, zoals de recente shuttle diplomatie tussen de VS en Iran, gebeuren deze haastig en zonder echte bereidheid tot compromissen.

> Iran presenteerde een concreet, zevendaags de-escalatievoorstel, gebaseerd op bestaande memoranda van overeenstemming MOU. In plaats van hierop in te gaan, werd het voorstel genegeerd of afgewezen. Het Westen lijkt niet in staat om te reageren op concrete voorstellen, omdat het zelf geen concrete doelen heeft. Men zweeft boven de werkelijkheid, terwijl actoren als Iran, Rusland en China met beide benen op de grond staan en weten wat ze willen, wat ze kunnen eisen, en wat de grenzen van hun acties zijn.

Intellectuele Leegte: Erger dan Nihilisme

De Filosofie van het Vacuüm

Een van de meest alarmerende observaties is de stelling dat de huidige westerse politieke cultuur niet eens meer nihilistisch is. Nihilisme impliceert nog een filosofische positie: een bewuste verwerping van betekenis, waarde of waarheid, vaak met een bepaald doel of een specifieke wereldvisie.

Wat we nu zien, is erger: het is een absolute leegte. Het is de afwezigheid van de wil om überhaupt iets te willen. Westerse leiders uiten woorden die ze niet menen, omdat ze weten dat die woorden toch niet vertaald zullen worden in daden. Emmanuel Macron kan in dezelfde zin pleiten voor dialoog met Rusland en tegelijkertijd beloven meer troepen en wapens naar Oekraïne te sturen. Hij kondigde aan troepen naar Yanbu in Saoedi-Arabië te zullen sturen om een olie terminal te beschermen, zonder ook maar enig idee te hebben van wat die troepen daar concreet zouden moeten doen, temeer daar de Houthi's kort na deze aankondiging raketten op precies dat gebied afvuurden.

Daad

Deze intellectuele leegte manifesteert zich in een complete ontkoppeling van woord en daad. Er wordt gesproken over **genocide** in Gaza, er zijn uitspraken van het Internationaal Gerechtshof, en er zijn resoluties van de Algemene Vergadering van de VN.

Maar wat is het gevolg? Frankrijk, dat zich graag opwerpt als een morele leider, zette in 2023 juist de wapenexport naar Israël op een historisch hoogtepunt. Er wordt

geschreeuwd over de rechtsstaat, maar er wordt gehandeld vanuit puur opportunisme en angst voor electoraal verlies. Dit creëert een situatie van totale onvoorspelbaarheid in de internationale betrekkingen.

Landen kunnen niet meer bouwen op afspraken, omdat de westerse gesprekspartner de volgende dag al een andere koers kan varen, niet vanwege een strategische heroverweging, maar vanwege een grillige beslissing of een peiling die slecht uitpakt. Deze onvoorspelbaarheid is niet een teken van kracht, maar van fundamentele zwakte en institutionele onvolwassenheid.

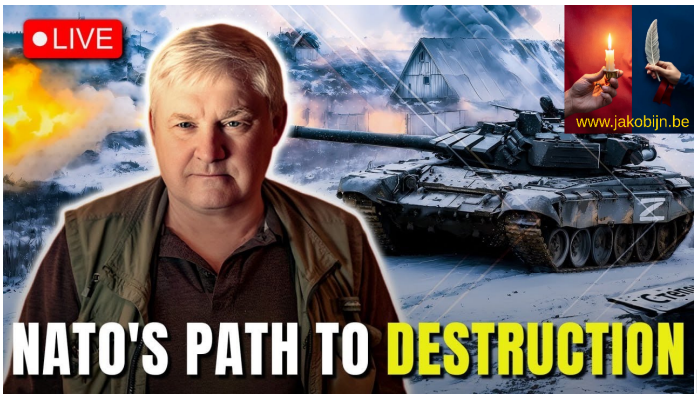
De Clash van Beschavingen: Fantasie versus Realiteit

Het Westen in een Zelfgecreëerde Fantasiewereld

> Er is een "culturele schok" en een terugkeer naar een botsing der beschavingen, maar niet op de manier die Samuel Huntington ooit beschreef. De botsing zit hem in het verschil tussen een Westen dat leeft in een zelfgecreëerde fantasiewereld, en een "rest van de wereld" (de Global South, Rusland, China, Iran) die in de harde realiteit leeft. Ze aanzien het Westen als "Het Vergif van de Wereld".

Wanneer een Chinees, Russisch of Iraans leider een statement afgeeft, is dit doorgaans gebaseerd op een berekening van wat haalbaar is. Ze kennen hun eigen capaciteiten en beperkingen. Ze begrijpen dat diplomatie een spel is van geven en nemen binnen de grenzen van de fysieke en politieke realiteit. Het Westen daarentegen gooit ideeën in de lucht alsof het om wishful thinking gaat. De aanname dat men een land als Iran zomaar kan "annihileren" of dat men Rusland kan "verslaan" zonder ooit de consequenties van een dergelijke escalatie te hebben doordacht, getuigt van een gevaarlijk infantiel wereldbeeld.

Holistisch Oorlog voeren versus Tactische Obsessie

Dit verschil in wereldbeeld vertaalt zich

direct naar de manier waarop conflicten worden benaderd. Zoals Andrei Martyanov het beschrijft: Het Westen heeft een obsessie ontwikkeld voor tactische, militaire opsommingen. Een vernietigde Russische tank, een neergehaalde drone, of een gerichte sanctie wordt gevierd als een "overwinning".

Men ziet de bomen niet meer door het bos. In tegenstelling hieraan benaderen landen als Rusland en Iran oorlog en conflict holistisch. Ze begrijpen dat oorlog een voortzetting is van politiek met andere middelen, en dat de politieke, economische, sociale en culturele dimensies minstens zo belangrijk zijn als de puur militaire. De VS mogen dan in Iran of elders gebouwen hebben vernietigd, maar als ze geen enkel strategisch of politiek doel hebben bereikt, hebben ze verloren.

> De Vietnamoorlog is het historische schoolvoorbeeld hiervan: de VS wonnen vrijwel elke tactische veldslag, maar verloren de oorlog omdat ze het strategische en politieke niveau volledig verwaarloosden alsook de wilskracht van de onderdrukte Vietnamese bevolking. Het Westen lijkt deze les niet te hebben geleerd en herhaalt dezelfde fouten in proxy Oekraïne en het Midden-Oosten.

De Illusie van Controle en de Rol van de Kiezer

Politiek als PR Oefening

De drijvende kracht achter deze leegte is de reductie van politiek tot pure public relations. Leiders communiceren niet meer met burgers om beleid uit te leggen of een langetermijnvisie te delen; ze communiceren om te overleven in de volgende nieuws cyclus. Het doel is het maximaliseren van het aantal stemmen, punt uit. Er is geen "waarom", geen "waarvoor", en geen langetermijndoel. Deze dynamiek wordt versterkt door de media-ecosysteem, dat beloond wordt voor conflict en polarisatie, niet voor nuance of diepgang. Het resultaat is een politieke klasse die bang is om de waarheid te spreken, omdat de waarheid vaak complex, pijnlijk en electoraal riskant is. In plaats daarvan kiest men voor de gemakkelijke, lege belofte.

De Medeplichtigheid van het Electoraat

Een ongemakkelijke waarheid is de rol van de westerse bevolking zelf. Er is een groeiende apathie en een gebrek aan kritisch burgerschap. Burgers accepteren lege beloftes en tegenstrijdig beleid. Waarom betaalt men zoveel meer voor diesel? Waarom stijgen de energieprijzen terwijl er beloftes worden gedaan over energiezekerheid? Waarom worden sancties opgelegd die de eigen economie schaden, zonder dat er een duidelijk strategisch einddoel wordt gecommuniceerd?

Het gebrek aan druk vanuit de samenleving stelt de politieke elite in staat om door te gaan met deze schijnvertoning. Zolang de kiezer niet eist dat woorden worden vertaald in daden, en zolang men niet vraagt naar de onderliggende strategie, zal de "TikTok politiek" blijven zegevieren. Het is een symbiotische relatie tussen een oppervlakkige elite en een gedesillusioneerde, maar passieve bevolking.

De Neerwaartse Spiraal van het Westen

Van 'Rules-Based' naar 'Law-Based': Het Verlies van Geloofwaardigheid

Het is noodzakelijk om de bredere historische en structurele context van dit verval te benoemen. De TikTok - Facebook - Whatsapp gekte van de westerse politiek is geen toevallige anomalie: het is het symptoom van een diepere, structurele neergang van de westerse hegemonie. Een cruciaal onderscheid dat gemaakt moet worden, is dat tussen een "op wet gebaseerde internationale orde" (international law-based order) en een "op regels gebaseerde orde" (rules-based order). De eerste is verankerd in het Handvest van de Verenigde Naties, verdragen en internationaal recht. Het is stabiel, voorspelbaar en voor iedereen gelijk. De tweede is een westerse uitvinding, waarbij "regels" flexibel zijn en door de machtigste spelers (met name de VS en hun bondgenoten) naar believen kunnen worden aangepast of genegeerd.

> Deze verschuiving is fataal geweest voor de geloofwaardigheid van het Westen. Landen in de Global South, en steeds meer ook traditioneel neutrale staten, doorzien dit spel. Ze zien dat sancties alleen worden opgelegd aan tegenstanders van het Westen (zoals Rusland), maar nooit aan het Westen zelf, zelfs niet wanneer het internationale humanitaire recht wordt geschonden (zoals in Gaza of tijdens de invasie van Irak in 2003). Dit dubbele standaardbeleid heeft het Westen moreel en diplomatiek failliet verklaard in de ogen van een groot deel van de wereld.

De Projectie van Zwakte als Agressie

De toenemende oorlogstaal uit westerse hoofdsteden is niet een teken van kracht, maar van paniek. Zoals Jacques Baud en Pascal Lottaz terecht opmerken: hoe slechter de situatie voor Oekraïne wordt, hoe luider Europese leiders spreken over een directe oorlog met Rusland. Dit is irrationeel maar het is een afleidingsmanoeuvre. Omdat het Westen niet in staat is om de problemen die het zelf heeft gecreëerd (in Irak, Afghanistan, Libië, en nu Oekraïne) op te lossen, moet er voortdurend een nieuwe externe vijand worden gecreëerd om het interne falen te maskeren. Dit is een klassiek kenmerk van een stervende hegemoon: het wordt onvoorspelbaar, agressief en los van de realiteit. Pure bluf van een regio die door 85% van de wereldwijde bevolking wordt aanzien als **Het Vergif van de Wereld**. De EU vergeet graag dat ze maar 5,4% van de wereldbevolking uitmaken.

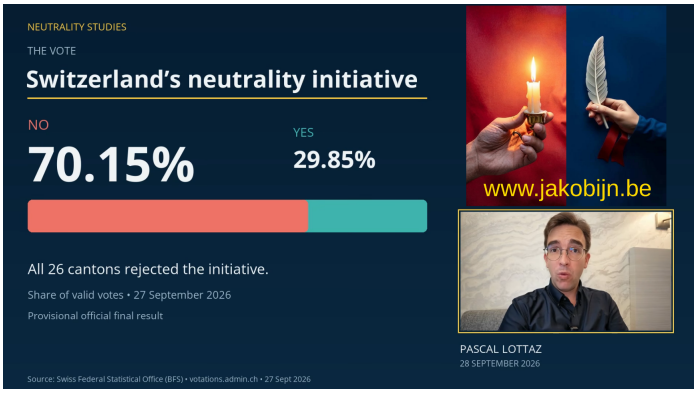
Het Verlies van Diplomatieke Bemiddelingsmacht

Het voorbeeld van Zwitserland is illustratief voor het hele Westen. Zwitserland, traditioneel de bemiddelaar bij uitstek, heeft zijn neutraliteit opgeofferd aan de druk van de EU en de NATO door sancties tegen Rusland op te leggen. Europa glijdt steeds dieper weg in een russofobe oorlogsmentaliteit. Zwitserland – nota bene – heeft daar onlangs het jongste bewijs van geleverd door in een volksraadpleging af te zien van strikte neutraliteit. En dit gaat om meer dan alleen de Zwitsers. De uitslag is een gevolg van het huidige propagandaklimaat in heel Europa en de algemene angst voor Rusland. Het gevolg? Rusland weigerde Zwitserland nog langer te erkennen als "beschermende mogendheid" voor Oekraïne in Moskou.

Een paar extra sancties hebben de uitkomst van de oorlog echter niet veranderd, maar Zwitserland heeft wel zijn unieke, waardevolle rol als eerlijke makelaar voorgoed verspeeld. Dit is de essentie van de westerse kortzichtigheid: men offert strategische, langetermijnwaarden op voor kortstondige, symbolische politieke

gebaren.

Aanbevelingen voor een Realistische Geopolitieke Koers

Gezien deze sombere diagnose, is het niet voldoende om alleen maar te klagen. Er is een noodzaak tot intellectuele en strategische hernieuwing. Voor beleidsmakers, diplomaten en de burgerij in Europa en het bredere Westen, zijn de volgende aanbevelingen essentieel om de neerwaartse spiraal te doorbreken.

Hieronder een lijst van gezaghebbende bronnen uit de Verenigde Staten, Rusland, China en Iran die de stelling in mijn artikel ondersteunen: dat het Westen lijdt aan een strategische en intellectuele crisis, en dat hernieuwing van het denken en een terugkeer naar realistische diplomatie noodzakelijk zijn om een neerwaartse spiraal te doorbreken. Deze bronnen zijn geselecteerd op basis van hun academische, institutionele of beleidsmatige autoriteit, en bieden zowel interne kritiek (uit het Westen zelf) als externe, scherpe observaties van mondiale actoren.

1. Verenigde Staten: Interne Kritiek op Strategische Myopie

Het US Army War College: "Avoiding a Long War" (2023)

Bron: Kavanagh, J., & Shurkin, M. (2023). Avoiding a Long War: U.S. Policy and Strategy for the Ukraine Conflict. RAND Corporation / US Army War College. Dit is een van de meest gezaghebbende interne strategische documenten van de afgelopen jaren. De auteurs waarschuwen expliciet dat de VS verwikkeld raakt in een uitputtingsoorlog zonder duidelijk gedefinieerde, haalbare politieke einddoelen. Het rapport pleit dringend voor een "strategische heroriëntatie" en diplomatieke off-ramps, omdat het huidige pad van louter militaire escalatie zonder politieke strategie leidt tot onaanvaardbare risico's voor de Amerikaanse veiligheid en wereldwijde

stabiliteit. Het bevestigt de noodzaak van "strategische hernieuwing".

Prof. Stephen M. Walt (Harvard Kennedy School)

Bron: Walt, S. M. (2018). The Hell of Good Intentions: America's Foreign Policy Elite and the Decline of U.S. Primacy. Farrar, Straus and Giroux. (En zijn daaropvolgende analyses in Foreign Policy). Walt, een van de meest vooraanstaande realisten in de Amerikaanse internationale betrekkingen, documenteert hoe de "liberal hegemony"-benadering van de VS heeft geleid tot een reeks van strategische mislukkingen. Hij stelt dat de westerse elite vastzit in een intellectuele echo-kamer waarin idealistische retoriek de plaats heeft ingenomen van nuchtere, op belangen gebaseerde strategie. Dit ondersteunt de diagnose van "intellectuele leegte" en de dringende noodzaak voor verandering.

2. Rusland: Analyse van het Westerse "Strategische Autisme"

Fjodor Loekjanov (Russia in Global Affairs)

Bron: Loekjanov, F. (Verschillende editorials in "Russia in Global Affairs", o.a. "The End of the World Order and the Future of the West", 2022-2024). Als hoofdredacteur van het toonaangevende tijdschrift "Russia in Global Affairs" en voorzitter van het Presidium van de Raad voor Buitenlands en Defensiebeleid, analyseert Loekjanov de westerse reactie op de multipolaire transitie. Hij gebruikt term als "strategisch autisme" om te beschrijven hoe westerse elites weigeren de realiteit van een veranderende wereldorde te erkennen. Hij stelt dat het Westen vastzit in een zelfgecreëerde fantasie en dat elke vorm van effectief beleid onmogelijk is zolang er geen intellectuele acceptatie is van de limieten van de westerse macht. Dit valideert de oproep tot een fundamentele intellectuele hernieuwing.

3. China: Observaties over Westerse Strategische Verwarring

Prof. Wang Jisi (Peking University)

Bron: Wang, J. (2022). "America’s Strategic Confusion and Its Impact on the World". Institute of International and Strategic Studies, Peking University. Wang Jisi, een van China's meest gerespecteerde internationale betrekkingen-geleerden en voormalig adviseur van de Chinese leiding, wijst er herhaaldelijk op dat het Amerikaanse

buitenlandse beleid wordt gedomineerd door binnenlandse politieke polarisatie in plaats van een coherente langetermijnvisie. Hij benoemt dit als "strategische verwarring" (strategic confusion), waarbij de VS reageert met ad-hoc maatregelen en retoriek in plaats van met een doordacht grand strategy. Zijn analyse onderstreept dat het Westen zijn geloofwaardigheid verliest omdat het geen consistent, uitvoerbaar plan heeft, wat de noodzaak tot hernieuwing alleen maar urgenter maakt.

4. Iran: De Falende Illusie van Dwingend Beleid

De Strategische Raad voor Buitenlandse Betrekkingen (Strategic Council on Foreign Relations - SCFR)

Bron: Publicaties en beleidsanalyses van de SCFR (o.a. analyses over het falen van "Maximum Pressure" en de noodzaak van regionale diplomatie, 2023-2025). De SCFR is een van de belangrijkste onafhankelijke denktanks in Iran, gelieerd aan de Iraanse establishment denkers. Hun analyses stellen consequent dat het westerse beleid in het Midden-Oosten faalt vanwege een fundamenteel gebrek aan begrip van de regionale dynamiek en een obsessie met onhaalbare, coercieve tactieken (zoals het noemen van "annihilatie" of onrealistische eisen). Ze benadrukken dat alleen een terugkeer naar klassieke, op wederzijds respect gebaseerde diplomatie (zoals het in het transcript genoemde 7-daagse de-escalatievoorstel) kan werken. Dit bevestigt de stelling dat het huidige westerse pad een "neerwaartse spiraal" is die alleen doorbroken kan worden door intellectuele nederigheid en strategische hernieuwing.

Prof. Seyed Mohammad Marandi (Universiteit van Teheran)

Bron: Marandi, S. M. (Verschillende lezingen en publicaties, o.a. via het "Tehran Times" en internationale fora over westerse hypocrisie en strategisch falen). Marandi legt vaak de vinger op de zere plek van de westerse "TikTok politiek": de kloof tussen de morele retoriek (mensenrechten, democratie) en de realiteit van het beleid (wapenleveranties, sancties die burgers treffen). Hij stelt dat deze cognitieve

dissonantie het Westen ongeschikt maakt als betrouwbare partner in diplomatieke processen, tenzij er een fundamentele verschuiving plaatsvindt van ideologische kruistochten naar realistische belangenafweging.

Wat moet er gebeuren

Wat opvalt aan deze vier bronnen, afkomstig uit vier fundamenteel verschillende politieke systemen, is de **convergentie van hun diagnose**. Of het nu gaat om een intern Amerikaans militair strategisch rapport, een Russische realist, een Chinese academicus of een Iraanse denktank: zij allen signaleren dat het Westen zijn strategische kompas is kwijtgeraakt. Ze staven niet alleen de "somberheid van de diagnose", maar maken ook duidelijk dat de aanbevelingen voor intellectuele en strategische hernieuwing geen westerse zelfkastijding zijn, maar een objectieve noodzaak die door de gehele internationale gemeenschap wordt waargenomen. Het negeren van deze consensus zal de neerwaartse spiraal van geloofwaardigheid en invloed van het Westen onvermijdelijk versnellen.

1. Terugkeer naar Klassieke, Geduldige Diplomatie

Het Westen moet afstappen van de illusie dat conflicten kunnen worden "gewonnen" of "opgelost" via tweets, persconferenties of ultimatums. Diplomatie is een ambacht dat tijd, discretie en wederzijds respect vereist. Europa moet inzetten op het herstellen van echte onderhandelingskanalen, niet als een zwaktebod, maar als een teken van volwassen staatsmanschap. Dit betekent dat men bereid moet zijn om aan tafel te zitten met tegenstanders (zoals Rusland, Iran of de Houthi's) zonder vooraf onhaalbare voorwaarden te stellen. Het Iraanse voorstel van een zevendaagse de-escalatie had serieus bestudeerd en als basis voor gesprek genomen moeten worden, in plaats van arrogant terzijde te worden geschoven.

2. Erkenning van de Multipolaire Wereld en het Loslaten van het Superioriteitscomplex

De grootste belemmering voor westerse effectiviteit is het hardnekkige geloof in de eigen superioriteit. Het Westen moet erkennen dat het niet langer de enige architect van de wereldorde is. Landen als China, Rusland, India en de opkomende machten van het Globale Zuiden hebben hun eigen legitieme belangen, veiligheidszorgen en wereldbeelden. In plaats van deze te demoniseren of te negeren, moet het Westen leren om in deze multipolaire realiteit te navigeren. Dit vereist nederigheid: het erkennen dat men niet altijd gelijk heeft, en dat de "rest van de wereld" vaak een beter begrip heeft van de lokale dynamiek in hun eigen regio's.

3. Herstel van Strategische Autonomie voor Europa

Europa moet zich bevrijden uit de echo-kamer van Washington. De Amerikaanse binnenlandse politiek, met zijn extreme polarisatie en onvoorspelbaarheid (zoals geïllustreerd door de wispelturigheid van Trump), is een slechte basis voor het Europese veiligheidsbeleid. Europa moet een eigen, onafhankelijke strategische visie ontwikkelen die gericht is op de belangen van de Europese burger, niet op het uitvoeren van de geopolitieke agenda van een willekeurige Amerikaanse regering. Dit betekent ook het heroverwegen van de automatische overname van sancties en het prioriteren van Europese energiezekerheid en economische stabiliteit boven ideologische kruistochten.

4. Bevordering van Media-geletterdheid en Kritisch Burgerschap

De "TikTok politiek" kan alleen overleven zolang de bevolking het accepteert. Er is een dringende noodzaak om het publieke debat te verdiepen. Media, academici en maatschappelijke organisaties moeten de verantwoordelijkheid nemen om niet alleen de oppervlakkige statements van politici te herhalen, maar deze te doorprikken. Burgers moeten worden aangemoedigd om de moeilijke vragen te stellen: "Wat is het concrete doel van dit beleid?", "Wat is het plan B?", en "Hoe dient dit de vrede en welvaart op lange termijn?". Zonder een kritische, geëngageerde burgerij blijft de politiek een lege vertoning.

5. Herdefiniëring van Neutraliteit en Onafhankelijkheid

Voor landen die traditioneel een bemiddelende rol spelen (zoals Zwitserland, maar ook landen als Oostenrijk of Ierland, en in bredere zin de EU als geheel), is het cruciaal om de geloofwaardigheid te herstellen. Dit betekent het handhaven van een strikte, principieel onderbouwde neutraliteit die niet wappert met de politieke wind van het moment. Een geloofwaardige neutrale actor is waardevoller voor de internationale stabiliteit dan een partij die zich schaart achter een van de strijdende partijen en daarmee elke mogelijkheid tot bemiddeling verspilt.

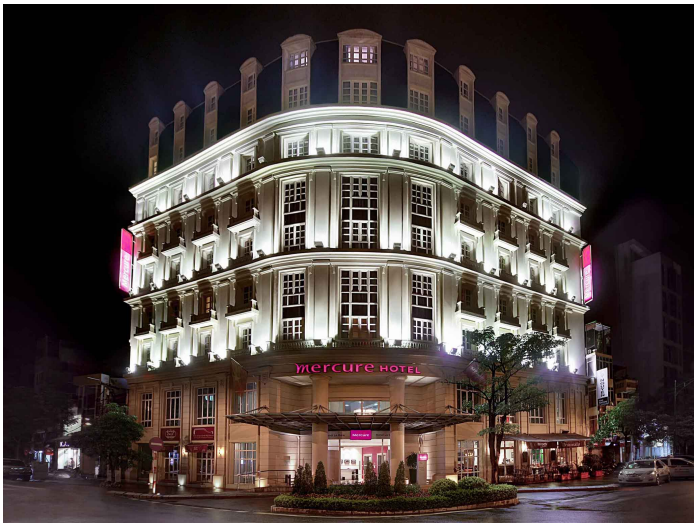
Conclusie

Deze analyses zijn een ongemakkelijke spiegel die het Westen wordt voorgehouden. De titel "Het TikTok niveau van de westerse politiek: zonder plan, zonder visie, zonder begrip van de tegenstrever" is hard, maar hij is een accurate beschrijving van een politieke cultuur die is verstrikt geraakt in haar eigen retoriek. We leven in een tijdperk waarin de complexiteit van de wereld toeneemt, maar de intellectuele

capaciteit van het westerse leiderschap en hun bevolking om die complexiteit te bevatten, lijkt af te nemen. De obsessie met PR, de afwezigheid van een holistische strategie, en de weigering om de realiteit van een multipolaire wereld te aanvaarden, brengen het Westen niet alleen in diskrediet, maar verhogen ook het risico op onnodige en catastrofale escalaties.

> De weg vooruit vereist geen nieuwe, nog luidruchtigere slogans. Het vereist stilte, reflectie, en de moed om terug te keren naar de fundamenten van de klassieke diplomatie: geduld, wederzijds begrip, en de bereidheid om compromissen te sluiten in het hogere belang van vrede en stabiliteit. Het is tijd om de TikTok mentaliteit achter ons te laten en de volwassenheid terug te vinden die nodig is om de uitdagingen van de 21e eeuw het hoofd te bieden. De geschiedenis zal niet oordelen over de kracht van onze tweets, maar over de wijsheid van onze daden. En op dat punt staat het Westen momenteel op een onvoldoende.

Vanaf 15 oktober verblijf ik in Hanoi om er verder te werken aan mijn boek: DE PRIJS VAN DE ILLUSIE - Amerikaanse Veteranen en Vietnamese overlevers - Email: de.jakobijn@gmail.com

Inleiding eerste Hanoi artikel: Vanuit mijn vaste verblijfplaats in het oude centrum van Hanoi, waar ik van 1982 tot 1988 woonde, lijkt het Westen niet slechts moreel failliet, **maar vooral klinisch gestoord**. Laat ik beginnen met enkele feiten zoals het postnummer 100000: De bevolking van Hanoi, een stad die de littekens van een misdadige westerse oorlog draagt, wordt nu geschat op 9.4 miljoen inwoners. De totale oppervlakte van Hanoi bedraagt 3.328 vierkante kilometer en de bevolkingsdichtheid is 2.300 inwoners per vierkante kilometer. Ho Chi Minh City telt nu 10,5 miljoen inwoners. Het Vlaams Gewest telt 6,9 miljoen inwoners en België 11,8 miljoen.

In 2030 zal Hanoi (BNP + 8,16%) evenveel inwoners hebben als onbestuurbaar België en efficiënt geleid worden door een fractie van het aantal politiekers dat België (BNP + 0.3%) nodig heeft: België heeft 6 regeringen schrijft Fedasil. Met 371 inwoners per betaalde politicus schrijft de VRT. In de 565 gemeenten zijn er meer dan 13.000 gemeenteraadsleden te verkiezen. De 19 gemeenten van het failliete Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn daarvan een triest symbool.

https://youtu.be/MRqaSQPAgKo